

Az elszabadult kölykök zsoltára

A víz, a föld, a szél, a lomb, az ég, a felhők
elszabadult kölykeid, Uram,
egymás hegyén-hátán hemperegnek,
összekoszolják magukat és egymást,
beleborzolnak egymás hajába,
felpofozza a szél a vizet, a lombot, a felhőt,
aztán menekül, amazok meg hadonászva
integtetnek utána, nyomába erednek,
de reménytelen, hogy utolérjék,
állnak lihegve, röhögve, felcsóválva,
kipirultan.

Mikor már annyit kergetőztek,
birkóztak, locsogtak, fecsegtek, susogtak
egymás fülébe, hogy azt nem lehet bírni,
egyszerűen elnyújtóznak, mint a lusta fókák,
röfögve, lüktető horpasszal bújnak össze,
könyékkal oldalba bökik egymást,
kicsit odébb hengergőznek,
csak a lihegésükből tudni, hogy élnek,
csak a hullámcsapdosásból,
csak a levélzizegésből,
csak a homokneszezésből.

Lusta disznók, úgy néznek ki ilyenkor,
a nap hiába önti le őket aranylöttyel,
fel se rezzennek, félálomban mormognak
félértelmes félmondatokat:
hajmajmajmaj... semnyemnyehiába...
honyamonnyamhonyan... utiputilapucska...
szikrázik az izzadt bőrükre tapadó csillám.
Ekkor ér oda az ember, megmártózik bennük,
elnyújtózik rajtuk, füleli susogásukat,
bámulja kavargásukat, megállapítja,
rendkívül festői látványt nyújtanak,

és amilyen buta, le is festi őket.
A táj olyan tömény, Uram, hogy az elképesztő,
kirendeljük a pultnál, és a stampiban
mintha lekvár lenne, kocsonyás, ikrás,
mintha gyerekjáték-üveggömböt
szorongatnánk, melyet elég megfordítani,
már is havazni kezd benne vagy aranyflitter
kavarodik fel vagy színes konfetti káprázik
a szemünkbe. Fel is fordítjuk a pohárkát,
nyitott szájjal állunk alá, telemegy a kis pofánk
nyúlós ködökkel, csuszpájzos égkéssel,
rafinált zöldekkel, okkerekkel, vörösekkel,
nyeldekeljük mohón ezt a mentaízű, ánizsos,
fahéjas, szegfűszeges koktélt, érezzük, ahogy
a torkunkat teszteli, reszeli, kaparja, izzítja,
krárogunk, hogy azannya, nem is hinné az ember,
egy ilyen őszi séta, egy ilyen tavaszi borulat,
egy ilyen téli nyirkosság milyen ütős,
hogy a fejünkbe száll,
vigyázni kell, hova lépünk,
a világegyetem ugyanis roppant csúszós,
ráadásul még gömbszerkezetű is,
meglehetősen könnyen eltanyázunk felszínén,
és se szó, se beszéd, kihanyatlunk
a véghetetlen űrbe!